

נוואל

החלק השני בטרילוגיה עכו אהובתי

טקסט ווידאו, נוואל זיני

טקסט ההצגה, סמדר יערון

נוואל: אתה רואה איך זה טחון?

סמדר: כן הוא רואה.

נוואל: בסדר? אתה רואה?

הם צריכים לראות. הם רואים אתה חושב? בסדר?

צלם: כן.

נוואל: זה טחון. הנה הרעל שטוחנים אותו.

צלם (בערבית): תחזיקי ביד ימין ותרחיקי את השמאלית כדי שאוכל לצלם.

נוואל (בערבית): כן, אני לא אחזיק אותה כדי שייראו טוב.

תסתכלו

(נוואל מסניפה אבקה לבנה באמצעות שטר כסף מגולגל)

(שקט)

נוואל: אני יכולה לקחת סיגריה?

סמדר: בטח.

נוואל: אני רוצה בשביל להראות משהו.

מה הם עושים. תסתכלו מה הם עושים. למה אנחנו עושים את זה?

זה שעושים בסיגריה, זה יעני מעלה את הפלאש של הכדור.

סמדר: אה...

נוואל: אה.. עושים ככה

(מלקקת את הסיגריה, מנגבת איתה את השאריות שנותרו מהאבקה הלבנה)

נוואל (תוך כדי התנועה): איפה שהתפרק לי – מדביק.

הבנתם? הנה... אנחנו לא מפספסים טיפה.

סמדר: גם פה יש.

נוואל: לא נפספס. אנחנו לא. ואני אגיד לכם מה הם עושים.

אני ראיתי את זה, מה הם עושים בשביל שיהיו בטוחים שלא פספסו כלום?

סמדר: כן.

(נוואל מלקקת)

סמדר: אה... מלקקים את זה. רציתי להגיד, בטח מלקקים את זה.

נוואל: ראיתם?

(מתיישבת)

עכשיו, אני מלך עכשיו.

סמדר: את מרגישה טוב.

נוואל: מלך. אני מלך עכשיו.

הסיגריה האחרונה שלי התחלתי שעה עד שאני אדליק אותה. ואם נדבר, הו הו...
זה הכל מוכר.

(מדליקה סיגריה ומעשנת)

(שקט)

נוואל: אין לי מילים. אני לא יודעת מה להגיד לכם.

סמדר: בסדר את לא צריכה ל... תיכף אני אשים את ה... אני אשים את המוסיקה

שאני רוצה שתתרגמי את הטקסט. אבל גם שאת יושבת ככה זה מעניין.

נוואל: כן, אני גם זה מעניין אותי שהם יראו. אין לי מילים. רק תסתכלו.

איזה גועל נפש. אני מלך. תבינו מה אני.

מה הם מרגישים? שהבן אדם הוא המלך באמת והוא... אנשים בשבילו כאילו

זבובים.

(מוסיקה, שיר בערבית)

(נזרק תיק אל הבמה)

סמדר חוצה את הבמה.

לא מעניין אותו עכשיו אף אחד. יעני, ואני עכשיו כמה אני אוהבת את ... ואני אוהבת את ה.... כאילו עכשיו אם אני נוגעת בה.. כאילו יעני בשבילי.. זה כלום. וזה שמביא לכם את הריקודים זה השיר "בוא נשכח" זה שמביא את הסבבה, יש אנשים מתחילים... זה הכדור, תן לאנשים.. מלך. סבבה. זה מה שאני רוצה. לא רוצה כלום. לא לגנוב ולא לעבוד. כל אחד זה עושה לו משהו אחר. אבל הבן אדם נהיה עם הכדור הזה אכזרי...

סמדר: אכזרי?

נואל: כן. אין לו רחמים. בשביל זה אני לא אתן לך. בשביל שאני אוהבת את האנשים לא לפגוע בהם. אוהבים את עצמם ברגע הזה.

סמדר: בן אדם אוהב את עצמו. רק את עצמו כאילו...

נואל: באותו רגע, כן.

סמדר (בערבית): דברי בקול רם.

נואל: אני מסבירה לכם...

צלם (בערבית): תתרגמי לה את השיר, נוואל.

נוואל: הכדור הזה, יש אנשים שמדברים הרבה, יש אנשים אוהבים את הסבבה הזאת.

צלם (בערבית): תרגמי לנו בבקשה.

נוואל (מתרגמת את מילות השיר): "בוא נשכח. בוא נשכח הימים שעברו, שהלכו".

בוא נשכח את הימים כאילו. הסבל... זה עליי הולך.

"בוא נשכח, הלב. הימים הקרובים.. בוא נשכח הלב".

"קשה הפרידה. הפרידה קשה".

זה עלינו. בואי נשכח, בואי נשכח.

נוואל (מנקה את עפר הסיגריה שנפל לברך)

תראו מה אני עושה. זה בגלל אני פה לא פה.

ראית? מסוממת ולא מרגישים.

הכדור הזה אכזרי

(פושטת מעיל מנומר, לבושה בבגדי רקדנית בטן)

(רוקדת)

בן אדם אוהב את עצמו. רק את עצמו.

(שרה בערבית ורוקדת)

יאללה זה עלינו.

(מתקרבת לקהל, רוקדת)

בוא נשכח, בוא נשכח

את הסבל.

זה באמת שיר עליי.

נוואל (ממשיכה לתרגם): והסבל, ומה שהלך ממני, מהחיים שלנו, ממני וממך, אני

אגיד דוגמה ממני, על החיים שלי. זה באמת השיר עליי. עליי.

"יא רוחי החיים שלי הנשמה שלי".

"ג'ורוחה בג'ורוחי", יעני ה... פצעים.

"הפצעים שבלב שלך ושבלב שלי".

זה באמת, פצעים שבלב שלי.. ושל הילדים שלי. חולה.

"יא רוחי יא חיים שלי".

יא עיניים שלי, בוא נשכח. אנחנו נהיינו יותר כוח, אני ואתה כאילו מן אל 'זמאן'...

יעני מהעבר. יש פה מילה אחרת אבל הכדור כבר לא נותן לי לדבר עברית יותר.

שכחתי את העברית. מה?

צלם: באנגלית

נוואל: לא, אני לא אנגלית.

(שרה)

(מתרגמת)

'הווא מן זמאן', יעני מן חיים, יעני מן זמאן זה מזמן.

מן זמאן, מן איאם עבד אל וואב.

אני לא יודעת להסביר כבר מהכדור, לא מבינה עברית, ולא ערבית.

'האוה'. אני ו... יעני אנחנו צריכים להיות יותר חזק מהזמאן. זמן עבד אל וואב.

(סוף השיר. סאונד של מחיאות כפיים ושריקות)

נוואל: הם שרקו לי. לא לי, לו.

(קאט. מסך שחור)

בואי נשכח אהובתי חביבתי עכו

"ג'ורוחה בג'ורוחי", יעני ה... פצעים.

את הפצעים שבלב שלך ושבלב שלי,

תרפא השכחה.

(שרה בערבית)

בואי נשכח אהובתי חביבתי עכו ויהיה לנו יותר כוח. מהזמאן. מהעבר.

איזה יופי, דו קיום בעכו, יהודים וערבים. ביחד אוכלים את החומוס ואת הפיתות.

הפולקלור וצבעוניות. והתבלינים בשוק.

אני כבר לא יודעת מה אני אומרת. אני מאלתרת.

לא, לא ערבית.

(שרה)

יאללה נאוול.

'הווא', אנחנו צריכים להיות יותר חזק מ'הזמאן' [זמן],

אהובתי חביבתי עכו. אם תשכח ימיני תדבק לשוני לחיקי אם לא אזכרכי אם לא

אעלה את אהובתי חביבתי עכו על ראש שמחתי.

(סוף השיר. סאונד של מחיאות כפיים ושריקות)

תודה רבה, אני המון שנים חולמת לשיר בערבית.

סוף סוף אחרי שלושים שנה בעכו אני מגשימה את זה.

כל אירוע אמנותי לא דומה לקודמו.

חוץ מהפעם הזאת יש לי עוד פעמיים לעשות את העבודה, מינימום.

כי צריך שש הרצות כדי שזה יחשב להפקה, לפי הקריטריונים של משרד החינוך.

בכל אופן, העבודה הזאת התחילה כ'טיזר' של עשרים דקות לפני חצי שנה בפסטיבל א'-זאנר ... ואז האוצר בפסטיבל שם, האוצר הציע לי לעצור, האוצר הציע לי להתמקד בעשרים דקות בהתמכרות שלי אל הבמה. ואז באמת חשבתי אולי לא לעשות את העבודה המלאה ולעשות רק את העשרים דקות כי... הערב אתם תראו את העבודה השלמה שהיא יצאה קצת יותר מחמישים דקות, כי אם היא פחות אז היא לא עומדת בקריטריונים של המנהל, של משרד החינוך... פחות מחמישים דקות זה לא נחשב להפקה. אז אני עושה את העבודה הזאת אבל עולים המון המון תכנים קשים. אני עושה עבודה שהיא שילוב של חומרים אישיים שנושקים לקולקטיבי. אני גם מתחברת למה שקורה ברגע וזה לא עושה לי טוב. באמת אני לא צריכה את זה, זה לא עושה לי טוב. אני כבר לא שם. מחר אני טסה לאמסטרדם לשבוע, אבל אני אעשה את זה כי עבדתי על זה המון, אבל באמת אני חושבת שאני לא צריכה את זה. זה הזמן לעצור. לא לא, מה זה לא עושה לי טוב? אין שום דבר שדומה לזה, לבמה. הנה אתם מרגישים? אני כאן. על הבמה. והזמן עוצר. נצח.

הם שרקו לי בבית.

מי?

(ווידאו, ברקע המשך השיר בערבית)

נוואל: אבל הם שרקו לי בבית.

בטח.

סמדר: מי?

מה לא היית שורקת לי עכשיו?

נוואל: הם. מי שרואה אותי.

בוודאי.

סמדר: היה שורק לך?

ברור.

נוואל: אם היה רואה אותי היה שורק לי עכשיו.

סמדר: אני חושבת שכן.

נו אתם רואים? הבמה עושה שטויות.

אבל אמרת דברים מקסימים.

כן, אבל את עוד לא נרדמת?

לא לא, להיפך, אני מתחילה עכשיו רק לחמם מנועים. בהתחלה יש גם כמות של אדרנלין, זה אושר נפלא, זאת תחושה נפלאה, זה שיכרון במה כזה. מצב רוח מצוין.

מצב רוח נהדר.

אני אמרתי לך. אני המלך עכשיו.

אני על הבמה, הזמן עוצר, אין שום דבר שדומה לזה.

אני חולה, אני חולת במה.

בגלל זה אני מרגשה שאני בלי זה אני לא... בן אדם. כמוני כמוך.

וכשאני הולכת ברחוב... זה לא ששום דבר לא שווה אבל אין שום דבר שדומה לזה.

אני מתביישת להגיד את זה אבל הבמה היא זאת שנותנת לי..

אני צריכה יעני להשלים עם זה. שזהו זאת אני. אין מה לעשות.

זה החיים שלי. וזה מה שקרה.

אבל אני בלי הבמה.. אני לא..

אני למשל...

(פונה לקהל): קשה להקשיב גם לי וגם לה נכון?

זאת חלוקת קשב מאוד אה... בכל אופן היא באמת מרתקת.

נוואל: אבל לא לי, לו.

נו את רואה? זה הכדור עושה שטויות. מדברים שטויות.

סמדר: אבל את דיברת דברים מקסימים.

נוואל: כן, אבל הכדור הזה אוהב אקשן. אוהב שטויות.

סמדר: אבל אה... את עוד לא נרדמת. בינתיים...

נוואל: אני לא, אני רגילה לכדור הזה. אבל אני... אם, אמרתי לך, יש כמות שנרדמים ממנה גם.

סמדר: אבל המצב רוח שלך טוב עכשיו

נוואל: אבל אני, אני כמות גדולה למה אני רגילה אליו. אבל הם, בחצי כדור הם

כבר ישנים, ברבע כדור.

סמדר: אבל המצב רוב טוב. יש לך מצב רוח טוב עכשיו?

נוואל: אמרתי לך שאני המלך.

אז תביני מה הכוונה שלי.

אני לא מרגישה שאני נרקומנית. חולה.

יעני אני בלי זה אני מרגישה שאני לא בן אדם. כמוני כמוך.

ואני, אם אני הולכת ברחוב, אמרתי לך אני לא אוהבת שמסתכלים עלי, אני הולכת והראש שלי על הרצפה.

מתביישת מעצמי. מתביישת להסתכל בראי.

יותר מזה? הכדור הזה שהוא נותן לי... כבר יעני להשלים עם זה, חלאס, אני בן

אדם חולה. אין מה לעשות, זה החיים שלי. וזה מה שקרה.

אבל אני בלי הכדור הזה, לא עומדת בזה. אני בא לי למות כל הזמן.

בא לי למות.

יעני עם הילד שלי, בלי הכדור הזה, אני לא אוהבת ל... אני מתחבאת ממנו, אני לא

רוצה ללכת איתו כשאני בלי כדור הזה. הוא רוצה, הוא לא מתבייש ממני, הוא

כואב לו עליי.

הוא אומר: "אמא חולה". "לא היה אף אחד שיעמוד על ידה". אבל אני לא רוצה למה הוא ילד טוב, אוהבים אותו. הוא ילד... לא מהילדים האלה.. כאילו את יודעת, עבריינים וזה. אז אני מתביישת שאני אימא שלו. אני מתביישת. הוא לא מתבייש. אני אמא שלו. אבל אני באותו רגע כאילו דוקרים אותי בסכין.

מי לא אוהב לשמוע "אמא"?

אבל אני אוהבת לשמוע אותה כאילו כשאני נקייה ובאמת אמא. בגלל מה שעשיתי לעצמי, כשאני לא עם הכדור הזה אני מתביישת לעמוד עם הבן שלי. כשאני עם הכדור הזה יש לי אומץ ללכת עם הבן שלי ברחוב.

סמדר: כן

נוואל: הבנת? אני אוהבת את הילדים שלי הרבה. את שמה לב?

סמדר: את כל הזמן מדברת עליהם.

נוואל: אין לי חוץ מהם כלום. מה שטוב בילדים שלי, שלא מכרו אותי, לא זרקו אותי. הם גאים בי. נכון אני חולה אבל לא עשיתי טעויות. כמו האחרים. מסכנה, פשוט מסכנה. אני באמת מסכנה. בואי נדבר בינינו, אני באמת מסכנה.

סמדר: את באמת מסכנה?

נוואל: אני באמת מסכנה. אני, אף פעם לא הייתי מרחמת על עצמי.

אני רק מאז שהתחיל הבן שלי להתפלל, התחיל לדבר איתי:

"אמא זה לא ממך. את היית קטנה. המשפחה לא היו על ירך. היית צעירה. אם היית בגיל הזה לא היית עושה את זה. אמא זה.. את יעני.. אלוהים ישלם לאלה שהפילו אותך. זהו, את חולה, את צריכה להשלים עם זה. את תעברי לאדולן, ואת תהיי אמא, ואינשאללה.. ואני אלמד אותך להתפלל וזה".

כל הזמן הבן התחיל לדבר איתי. שאני עכשיו התחלתי לרחם על עצמי, בגלל איך הבן שלי מדבר איתי. שבאמת אני לא אשמה. הפילו אותי, ואמרתי את זה, איך הפילו אותי, באיזו דרך. לא אני רוצה את זה. לא היה אף אחד להוציא אותי, לעזור

אני כל הזמן מתחברת אליה ויוצאת ממנה. זאת טכניקה שפיתחתי במשך השנים. אז למשל כאן היא מדברת על הבן שלה. היא מאוד קשורה אליו.

אז כמובן שזה מעלה אצלי את כל העניין של אימהות,

מי לא אוהב לשמוע "אמא"?

אמא מדי, אמא מדי.

היא הייתה אומרת לי כל הזמן, "כפרה עלייך סמדי תעשי לך לפחות ילד אחד שיהיה לך מישהו שיקרא לך אמא, שתבואי הביתה ויהיה מישהו שיחכה לך בבית". כשהיא הייתה אומרת לי את זה, זה היה ממש כמו... כאילו דוקרים אותי בסכין. "כפרה עלייך סמדי תעשי לך איזה ילד".

בכל אופן מה שהתחלתי להגיד קודם, שהעבודה הזאת בכל מקרה לא תקבל מהמנהל הרבה ניקוד כי היא סולו.

חוץ מזה שאין כאן איזה מורכבות מי יודע מה של הפקה.

נכון יש ווידאו... נכון אני חולה אבל לא עשיתי טעויות. אני חולה. אני חולה. לגמרי אני פשוט מסכנה. אני זקנה. אני מסכנה. בואי נדבר בינינו. אני מסכנה. כן.

זקנה. מסכנה. ערירית. אני אף פעם לא הייתי מרחמת על עצמי.

רק אחרי שאני התחלתי לעשות את העבודה הזאת, שנים לקח לי להתפטר מכל הקורבנות והרחמים העצמיים וזה משקיע אותי שוב ב... בכל אופן הרבה ניקוד העבודה הזאת לא תקבל. אבל אין לי ספק, אין לי ספק שאם ההצגה הזאת תוזמן לחו"ל אז משרד החוץ יעזור לי הפעם עם הכרטיסים. אני בטוחה בזה כי בפעמים הקודמות..

אני התחלתי עכשיו לרחם על עצמי.. אני חולה. אני חולה כרונית. אני צריכה להשלים עם זה, אבל אני יכולה לעשות כל דבר, לא היה אף אחד שיעזור לי.

(פונה לקהל)

אתם שמים לב מה אני מנסה לעשות כאן?

אני מנסה לעשות עבודה בכמה ערוצים.

בשביל לתת לי לשבור קריז.

בחיים שלו לא סחר בסמים. והנה כל עכו מכירים אותו.

בכל אופן, הפעם אני בטוחה שמשרד החוץ ייתן לי תמיכה, בשתי היצירות הקודמות לא קיבלתי מהם אגורה. אני חושבת שזה בגלל שבשתי העבודות הקודמות חפרתי נורא על שואת העם הפלסטיני, אבל העבודה הזאת אין בה כלום...

ואני עשיתי את הבדיקות.

אני עשיתי בדיקות ופרופסור קרונובסקי אמר לי שאני בריאה לגמרי. אבל הוא גם אמר שאם לא הייתי מגיעה אליו לעשות את הצנתור ואחר כך גם את המעקפים הייתי תוך כמה שבועות נופלת ברחוב ומתה.

אמרתי לכם שכמובן עולים כאן הרבה תכנים שאני ממש לא רוצה להיכנס אליהם. זאת לא רק הבריאות שלי, זה התרופות, זה המוות..

זה גם כל העניין הזה של היופי.

אם אתם תראו אותי... חבל, חבל שלא הבאתי לכם תמונה כשהייתי צעירה

לי.

את מבינה?

אז עכשיו, התחלתי להגיד: "אני באמת מסכנה"

"אני באמת מסכנה"

אני הבן שלי, מסכן, שלא יראה אותי בקריז, בשביל שלא יהיו לי התקפים.

(סיום השיר ברקע)

הולך מלווה מאנשים כסף, מחברים שלו, והוא מתפלל, בשביל לתת לי לשבור קריז.

הוא לא יכול לראות אותי בקריז, מפחד עליי, הבן שלי הולך...

בחיים שלו לא סחר בסמים. והנה כל עכו מכירים אותו. התחיל ללכת לסוחרים.

אם הוא מכיר אותם וגדל איתם נגיד, לא מתבייש, הולך מביא בשבילי מהם חומר.

כדי שאני אשבור. ואני צועקת עליו שלא ייתפס או משהו.

אומר לי: "שיהיה מה שיהיה, את אמא שלי, ואני עוזר לך בתרופה שלך"

"אבל בתנאי" הוא אומר לי, "שתחזרי לאדולן, לא תישארי עם זה".

הוא אומר לי "למה אלוהים לא יסכים שאני אביא לך את זה, למה זה רעל. אני

רוצה אדולן התרופה שלך"

הוא הלך איתי ועשה לי את הבדיקות, ואני עשיתי את הבדיקות

ואני מחכה לתשובה, ובעזרת השם בשבוע הבא אני מתחילה לשתות אדולן.

סמדר: אמן. אז אנחנו נצלם אותך שותה אדולן, אינשאללה.

נוואל: כן, כשאת מצלמת אותי עם האדולן זה אחרת.

סמדר: כן?

נוואל: כן. קודם כל אני מתחילה להשמין...

סמדר: אני זוכרת שאת היית.. בתקופה שזה את היית...

נוואל: ואז רואים באמת אני, היופי שלי רואים אותו, ומתחילים לראות באמת

שזאת שהייתה צעירה, אני אביא להם את ה... את יודעת ... חבל שלא הבאתי

הייתם רואים איזה יפה אני הייתי.

היה לי שיער...

גם עכשיו יש לי אבל תתארו לעצמיכם... אם עכשיו... גם עכשיו אני יפה נכון?

מאוד.

אז תארו לעצמיכם איזה יפה אני הייתי כשהייתי... אני מה שטוב אצלי זה שיש לי גוף, לא שמן ולא רזה. אבל גוף.

בכל אופן, הייתה תקופה שניסיתי לגמול אותה מהאדולן, כשחשבתי שאני אלוהים עליי אדמות, ודווקא אני אצליח להוציא אותה מהסמים, כל מיני מחשבות אומניפוטנטיות.

בכל אופן אני חושבת שהפעם משרד החוץ יעזור לי עם העבודה...

(קוטעת את דבריה ומצביעה על עצמה במסך הווידאו)

אתם רואים כאן? כאן את שני הקמטים?

כי לא עשיתי לפני הצילומים בוטוקס. אפשר לראות את שני החריצים במצח.

אני עושה הכל כדי להישאר יפה. הכל אני עושה. אני עושה יוגה, מדיטציה...

אני לוקחת ויטמינים, חושבת חיובי, יש לי המון אנרגיה, אני עושה בוטוקס.

נגיד כאן, הצילום הזה הוא מהצד, פרופיל, וזה בסדר. אבל אני לא נותנת בזמן

האחרון שיצלמו אותי מקדימה כי מתחילה אצלי איזו דפורמציה קלה בצד הימני

של האף. אתם ידעתם שבגיל מסוים אצל הרבה אנשים האברים מתחילים לזוז?

זאת אומרת הם מקבלים חיים משל עצמם. האפים קצת גדלים, האוזניים...

ואני עושה הכל לבד,

אני לא נותנת לאף אחד לאפר אותי

וגם אני אף אחד לא סיפר אותי, יש לי את הספר שלי בגבעתיים.

אני עושה כאן מילוי קמטים.

אני עשיתי ניתוח עפעפיים.

אני הולכת לעשות 'מיני ליפט' בצוואר.

להם את התמונה.

סמדר: תמונה.

נואל: שהייתי צעירה איזה יפה אני הייתי.

סמדר: גם עכשיו את יפה. באמת.

נואל: וגם כשנגמלתי מהסמים, איזו יפה הייתי. איזו בריאה, ואיזה גוף יפה היה. ועכשיו אם אני חוזרת לאדולן, אני מה שטוב בי, אני לא משמינה, ולא מרזה כמו

עכשיו. אני יש לי גוף יפה.

בן אדם לא משמין לא רזה, לא שמן ולא רזה. אבל גוף.

ובאדולן את רואה אותי גם אחרת. גם.. יש לי.. באדולן אני רוצה לחיות. כן, רוצה.

רוצה לחיות. רוצה חיים נקיים לי, לילדים.

כבר יש לי את האומץ ללכת לדאוג לבית, לרוץ וזה.. ואני רצה באדולן. חומר לא

ייתן לי לרוץ. ייתן לי לישון. מתאים לי, לא אכפת לי מכלום.

חוץ מזה הוא לא כמו אדולן.

אדולן באמת התרופה. החומר הוא לא תרופה. אבל בינתיים הוא תרופה בשבילי.

סמדר: כן.

נואל: עד שאני אקח את התרופה שלי.

סמדר: כן.

נואל: בעזרת השם אני אסדר גם את השיניים.

אבל אני רוצה רק להראות לך תוך שבוע שאני לוקחת את האדולן איך אני?

והם לא יאמינו שזאת אני.

סמדר: אז אני רוצה לראות.

נואל: וגם הם יראו אותי, איך השיער ואיך הפנים עכשיו, ואיך אני באדולן שאני

מדברת איך אני באה, ואני לא נותנת לאף אחד לאפר אותי, ואני עברתי קורס, אני

אף אחד לא סיפר אותי, אני אספר את עצמי.

סמדר: כן.

אני עשיתי קורס בבית סוהר,

זה מה שאיכפת לי, זה מה שאני אוהבת - להיות יפה.

ככה יפה, וזהו.

שאפה.

באמת הם לא יאמינו לי... אין כאן שוב דבר פוליטי בעבודה הזאת, אין שום סיבה

שאני לא אקבל מימון. היום לא אומרים פוליטי, אומרים אמנות אקטיביסטית,

העבודה הזאת היא בסך הכל שיר אהבה לעכו.

כן, כן.

את התרופה הזאת אני צריכה לקחת לכל החיים.

אני צריכה לקחת תרופות כרוניות לכל החיים; אספירין, סימבקור, אנלדקס.

אני יכולה לעשות כל דבר עם זה, אני יכולה להתפלל עם זה, אני יכולה לעבוד עם

זה,

למה זו תרופה. זה לא סמים רחוב. זה לא חומר. זו תרופה, אדולן שהוציאו אותו

הרופאים, שעוזרים לנו בשביל להיגמל מסמים רחוב, זה כל מיני דברים שאני

צריכה לקחת כדי להוריד את לחץ הדם, כדי למנוע קרישים בדם, כדי להעלות את

רמת ההורמונים, אבל תחשבו פרופסור קרונבסקי אמר לי שהייתי נופלת ברחוב

אם לא הייתי מגיעה אליו. תתארו לעצמכם ברגע האחרון, כמו פח זבל, מושכים

אדם מהשערות וזהו, ונותנים לו עוד כמה שנים לחיות.

(שקט)

עכשיו אני צריכה לעשות את הקטע שאני קוראת לו ה- 'נאמבר של הכדורים'.

בהשראת נוואל.

אני לא ממש רוצה לעשות את זה. כי זה לא עושה לי טוב. אבל אני עבדתי על זה

המון אז אני אעשה את זה. זה לא טקסט קבוע. אני עושה עבודה עם טקסטים

קבועים ועליהם גם טקסטים משתנים. יש את הציר ההיסטורי ואת החוויה

נוואל: אני לא מסתפרת אצל אף אחד

סמדר: כי זה יפה

נוואל: תודה אני יודעת למה הספר אמר לי. אני עשיתי קורס בבית סוהר.

אז אני מספרת את עצמי. ואני רוצה להראות לכם באדולן כמה אני אוהבת להיות

מאופרת ויפה. אוהבת שערות, אוהבת פנים, אני אוהבת כל הזמן להיות...

סמדר: שאפה.

נוואל: כן. וזה באמת אם הם יראו את זה הם לא יאמינו לי, שעכשיו אני... זאת

אני, ועוד שבוע זאת היא, אז הם.. אני מאחלת להם יגיעו למרכז הזה, ויתחילו

לקחת את התרופה הזאת. למה זה דרך רופא. הם יהיו גם בני אדם.

סמדר: ואז את התרופה הזאת את צריכה לקחת כל החיים? בשביל להישאר ב...

נוואל: אני כן. אבל הם יכולים לצאת בהדרגות, אם הם רוצים. ואם לא אז לכל

החיים. זו תרופה.

סמדר: כן

נוואל: זה מותר לכם. ללכת להתפלל עם זה, מותר לכם ללכת לעבוד, כל עבודה

מקבלת אתכם. למה זו תרופה. זה לא סמים רחוב. זה לא חומר.

זה אדולן שהוציאו אותו הרופאים, עוזרים לנו בשביל להיגמל מסמים מהרחוב,

לקחת טיפול על ידי רופא חוקי, שהוא טיפול באמת חוקי עשו לנו, בשביל לצאת

מ... לעזור לנו להוציא אותנו מהחומר. מהקוקאין, מהרואין, מקריסטל, מכל זה.

יעני פח זבל, ובאים מוציאים את הבן אדם מהפח זבל.

(קאט. מסך שחור)

המיידית, את ציר ההווה.

אני אעשה את זה אם ממש תבקשו... תבקשו.

טוב, בסדר אני אעשה את זה.

(מרימה את התיק וזורקת)

- "כפרה עלייך סמדי תביאי לי עשרים שקל בשביל שאני אשבור קריז.

כפרה עלייך סמדי, למה את מסתכלת עלי ככה. אני לא אוהבת שאת מסתכלת עלי

ככה. לא, לא, לא בשביל סמים של רחוב אני רוצה עשרים שקל בשביל האדולן.

זה לנסיעות, בשביל שאני אסע לשמן להביא את האדולן, אני לא נוגעת יותר

בסמים של רחוב. כפרה עלייך סמדי עשרים שקל שאני אקנה לי משהו טעים".

אני לא אתן לך עשרים שקל אבל אני אלך איתך ואני אקנה לך משהו טעים.

- "לא, לא, איך אני יכולה לדעת איזה דבר טעים אני ארצה. כפרה עלייך סמדי

תביאי לי עשרים שקל כדי שאני אקנה לי ולשאדי, ככה בשביל שעונים חדשים.

למה את מסתכלת עליי ככה? מה את לא מאמינה לי? מה אני פעם שיקרתי לך?

אני חשבתי שאת חברה טובה שלי. את לא מאמינה לי, הנה אני אראה לך, אני

אמצא".

(מפשפשת בתיק, תוך כדי הטקסט)

- "מה שאני הבאתי את הנייר... אני הבאתי שאת תראי את הפתק מהרופא. אני

רוצה להראות לך את הכדור... לא את הפתק.... זה לא..."

(מוציאה מהתיק צילומי רנטגן)

לא, זה הממוגרפיה. זה לא זה.

(מוציאה מהתיק צילום רנטגן נוסף)

(פונה לקהל)

אתם רואים, זה הסטרנוקליידו וזאת עצם הבריח, פה ניסרו...

- "אבל זה לא מה שרציתי להראות לך כפרה עלייך סמדי, איפה הנייר שאני רציתי

להראות לך, שאני צריכה להחליף אותו בשמן, להחליף אותו באדולן. אני לא נוגעת

בסמים רחוב.. "

(ממשיכה לפשפש בתיק, מוציאה כדורים)

- "זה האספירין, כפרה עליך סמדי, אני לוקחת אותו בשביל לדלל את הדם. כדי שלא יהיו לי קרישים בדם, כדי שאני לא אפול באמצע הרחוב. אבל אני חייבת לקחת אותו בגלל הניתוח שהיה לי"
זה הכדור הראשון שאני לוקחת אותו, האספירין.

(בולעת את הכדור בלגימת מים).

בדרך כלל אני לוקחת אותו בצהריים, אבל היום בגלל האירוע האמנותי אני דחיתי את זה בשביל שיהיה את האפקט, שאני לוקחת באמת את הכדורים.
- "עכשיו כפרה עליך סמדי, את לא מאמינה לי, הנה זה סימבוקור, בשביל חומציות בקיבה. אני צריכה לקחת אותו כדי למנוע את ההשפעה של האספירין על הקיבה. בשביל להגן על הקיבה.

(בולעת את הכדור בלגימת מים).

ויש לי גם את האומפרדקס זה גם כדי להגן על הקיבה, למנוע חומציות, כי כשאני אוכלת אני מתחילה להשתעל, אבל אני היום לא לוקחת את זה פעמיים. וזה זה נאובלוק, אלה שני כדורים...

- "כפרה עליך סמדי, זה היה עושה לי סוטול כשהייתי לוקחת אותם הייתי נופלת באמצע היום"

זה כדי להוריד את האדרנלין מהלב. זה כדי שאני לא אתרגש. אבל אני עוד רוצה ל.. אני עוד (שרה) "חי חי חי, כן אני עוד חי..."

זה סידן, אני לוקחת אותו בשביל להגן על העצמות שלא יתפרקו לי, שלא יתפוררו לי, שלא ישברו לי ... השלד שלא... מאז הניתוח אני לוקחת אותם. זה מוציא אותי מהדעת ההתפרקות הזאת של הגוף הפיזי.

- "אבל הכדור הכי חשוב, כפרה עליך סמדי, זה מה שאני לוקחת אותו זה

ההורמונים. בשביל לעשות לי איזון הורמונלי. איפה הוא? איפה הוא?"

עכשיו אני עושה אפקט תיאטרלי

(מרימה את התיק כלפי מעלה, ושופכת את כל הכדורים על הבמה).

אני עושה את זה ב'סלואו מושיין' בהשראת הבוטו, בשביל האפקט.

- "איפה הוא? אני חייבת לקחת אותו".

בדרך כלל אני לוקחת אותו בשעה חמש אחרי הצהריים, אבל היום בגלל האירוע

האמנותי חיכיתי עם זה כדי לתת את האפקט שאני לוקחת הרבה כדורים...

(בולעת את הכדור בלגימת מים).

אז אלה ההורמונים...

- "סמדי אם אני לא לוקחת אותם מתחיל להיות לי רע. יש לי בחילה. חם לי. קר לי.

אני עצבנית. אני רבה עם הבן שלי. אני רוצה למות. כפרה עליך סמדי. חשבת

שאת אוהבת אותי חשבת שאת חברה שלי, אם אני לא אקח את ההורמונים

האלה... את יודעת מה קורה לי, אני מתחילה ככה.. אני מתחילה לרעוד ככה. אני

מתחילה לרעוד כאילו חיברו אותי לחשמל, לא יכולה להפסיק".

(רועדת)

(מעצימה את הרעידות)

(הרעידות גדלות לתנועות של ריקודי בטן)

(עוצרת, פונה לקהל)

אחד הדברים שעניינו אותי בעבודה, זה הקשר בין הרעידות של הקריז לבין

ה"שימי" התנועות של הריקודי בטן.

(מדגימה תוך כדי הטקסט)

אתם יודעים אני עושה עבודה של חקירה פסיכו-פיזית, של החיבור בין התנועה,

לרגש לטקסט... ואני באמת שואלת את עצמי, כשיש בעבודה אלמנטים תנועתיים

אם זה נותן עוד ניקוד. יכול להיות שבגלל שיש כאן גם ריקוד בטן עם השראה של

בוטו אז זה יכול להיחשב גם כתיאטרון תנועה. יכול להיות שזה ייתן לי עוד ניקוד

אבל יכול להיות גם בדיוק להיפך. שזה ייפול בין הכיסאות. אז מה שעניין אותי

לעשות זה לבדוק מה קורה לרקדנית הבטן המכורה שהיא מתחילה לרקוד והדילר שלה לא הגיע, והיא מרגישה שמתחילה 'הדודה' אז היא נורא מנסה להסתיר את זה והכל בסדר, ואז יוצא לה מן פרפר קטן כזה. אבל מה שבאמת מעניין זה איך לעשות את זה סובטילי, שכמעט לא רואים את זה. רואים איזה יופי? רואים איזה יופי?

אני כאן. על הבמה. והזמן עוצר. נצח.

זה עליי

זה לא עושה לי טוב.

(ווידאו)

סמדר: יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך. השיר הזה שתרגמת, זה שיר שמדבר כל הזמן על "בוא נשכח בוא נשכח" **נואל:** זה עליי.

סמדר: זהו, רציתי לשאול אותך: מה... קודם את תרגמת בדיוק. עכשיו רציתי לשאול אותך: מה בשבילך זה השיר הזה, כשאת אומרת "זה עליי" **נואל:** זה לא עושה לי טוב. **סמדר:** זה לא עושה לך טוב.

נואל: אני שומעת אותו, אני איתך ואני בלב אני בוכה.

סמדר: בגלל המילים של השיר?

נואל: כן. זה נוגע לי בלב. זה... זה לא רק נוגע לי בלב, יענו אני לא נפגעת, נוגע לי בלב, יעני זה...

סמדר: כואב לך

נואל: כן. זה בדיוק אומר מה שאני מרגישה פה.

סמדר: מה? מה את מרגישה?

נואל: שאני סבלתי הרבה. ואני רוצה לשכוח את הסבל שלי. ואני רוצה אנשים שיעזרו לי ויעמדו עלי ידי, שייתנו לי לשכוח שהייתי נרקומנית. שאני עכשיו באמת בן אדם, גם אני בת אדם, אבל אני לא מרגישה שאני בת אדם בגלל הסמים. אני רוצה להגיד לך מילה, כן?

סמדר: כן

נואל: שמת לב אני לא אוהבת להתקרב אלייך הרבה?

מישהו רוצה סיגריה? אני באמת מציעה.

מי שמעשן כדאי לו לקחת סיגריה כי היא תיכף דופקת כאן מונולוג קורע לב.

(מדליקה סיגריה, מעשנת)

סמדר: לא, לא שמתי לב.

נואל: אז אני רוצה להגיד לך עכשיו.

סמדר: כן

נואל: אני.. בגלל שאני אוהבת אותך, אוהבת אותך הרבה, אני מרגישה כאילו אני

לא מגיע לי להיות קרובה אלייך, לא מגיע לי להיות כאילו שאת מחבקת אותי אני

מרגישה טוב, ובצד אחר אני מרגישה כאילו.. לא יודעת, כאילו אני מגעילה.

מסריחה. לא נקייה. אבל החיבוק הזה הוא ה.. מבינה?

אבל אני לא מגיע לי. אבל אני לא מתקרבת אלייך, כאילו לא... אולי בגלל שאני לא

לקחתי אהבה, לא לקחתי חום, אז אני מרגישה את עצמי אמרתי לך, אני לא בת

אדם. אני לא כמו כל בן אדם. אז כאילו אם אני עושה לך ככה ואת מסכימה כאילו

אני לא מאמינה. כאילו שאת חושבת בפנים את אומרת: "יא מגעיל" כאילו את

נגעלת ממני או כאילו את לא...

סמדר: זה מה שאת חושבת.

נואל: אני ככה. אני אני. זה אני.

סמדר: כן

נואל: זה אני.

סמדר: אני מאוד אוהבת אתך.

נואל: רק שתביני כמה אני פגועה.

סמדר: כן

נואל: כמה אני פגועה!

אני פגועה, פגועה, פגועה, פגועה.

הרבה, הרבה, הרבה.

הרבה.

אין לך מושג, אין לך מושג.

אני לא ראיתי בן אדם ש... כל היום הוא לא אוכל ולא בא לו על אוכל. זה אני.

אני מאוד אוהבת אותך.

אני כאן אומרת לה שאני מאוד אוהבת אותה.

אחד הדברים שחשבתי זה שלא עובר מספיק שאני אהבתי את נוואל. אז התחלתי

לשבור את הראש איך אני עושה את זה, איך אני מעבירה את זה בדורמטורגיה. אז

החלטתי פשוט להגיד את זה. אני מאוד אהבתי אותה. היא כבר לא חיה, היא

נפטרה לפני שנה מסיבוכים של דלקת ריאות.

לא ראיתי בן אדם שכשיש מסיבות הוא מתחבא. כשיש לנו חג אני מתחבאת. שאנשים לא יראו אותי. אני לא ראיתי בן אדם אוהב להיות לבד. אני. אני כל הזמן לבד.

אבל אף פעם לא הרגשתי כמו השנה הזאת האחרונה. אני מרגישה בודדה. מרגישה שאני... כל האנשים מתרחקים ממני. כל האנשים גם נתנו לי סכין בגב. כל האנשים.. לא מצאתי אף אחד.

לא עזר לי, לא תמכו בי, לא... אני מרגישה כלב בודד. כלב בודד.

ואני נגעלת מעצמי, את מבינה?

אני לא יודעת איך להסביר את זה. אני לא יודעת.

סמדר: את מסבירה יפה מאוד.

נואל: אני כל לילה בוכה. כל לילה לוקחת את עצמי לצד, שהבן שלי לא יראה אותי, כן? יושבת בצד, בצד, בוכה, בוכה, בוכה, בוכה. מרביצה לעצמי, אחר כך אני קמה, הולכת לישון, אני לא יושנת, אני סוגרת עיניים, חושבת ש... לא יושנת, סוגרת עד שאני יושנת. אבל אני, יש לי שחזור, כל לילה, של החיים שלי. כל לילה.

כל לילה יש לי שחזור "למה אני נרקומנית?"

"למה אני לא אמא כמו כל אמא?"

"למה הבן שלי אין לו בית? למה אין לו כמו כל ילד?"

"למה?"

זה כל יום עובר עליי. אין יום שזה לא עובר עליי. אין יום.

לפעמים ביום אנשים אומרים לי "שלום". אני לא שמה לב למה אני לא איתם.

(מקנחת את האף)

אני עם מה שקורה בחיים שלי. אני גם רוצה שיהיה לבן שלי טוב, על זה שאני הרסתי את החיים שלי, למה להרוס לבן שלי מה שמגיע לו, והוא לא מראה לי. הוא לא מראה לי.

גם אני רוב הזמן לבד. אבל זה מבחירה.

לא מצאתי אף אחד.

לא עזר לי, לא תמכו בי, לא.. אני מרגישה כלב בודד. כלב בודד.

את מסבירה יפה מאוד.

אין יום שזה לא עובר עליי. אין יום.

אני רציתי לשאול אותך...

אני רוצה לשאול אותך רגע...

רציתי לשאול אותך ככה לסיכום...

(קאט. מסך שחור)

יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך. השיר הזה שתרגמת, זה שיר שמדבר כל הזמן על "בוא נשכח בוא נשכח"

(ווידאו)

סמדר: יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך. השיר הזה שתרגמת, זה שיר שמדבר כל הזמן על "בוא נשכח בוא נשכח"

(לוקחת כיסא ובמהלך הסצנה ממקמת אותו במקומות שונים. בכל פעם מתיישבת בו כמראיינת)

סמדר: זהו, רציתי לשאול אותך: מה... קודם את תרגמת בדיוק. עכשיו רציתי לשאול אותך: מה בשבילך זה השיר הזה, כשאת אומרת "זה עליי"
נואל: זה לא עושה לי טוב.

יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך. השיר הזה שתרגמת, זה שיר שמדבר כל הזמן על "בוא נשכח בוא נשכח" זה עליי.

(בלופ בעריכה)

סמדר: יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך. השיר הזה שתרגמת, זה שיר שמדבר כל הזמן על "בוא נשכח בוא נשכח"
נואל: זה עליי.

זהו, רציתי לשאול אותך: מה... קודם את תרגמת בדיוק. עכשיו רציתי לשאול אותך: מה בשבילך זה השיר הזה, כשאת אומרת "זה עליי"
זה לא עושה לי טוב.

סמדר: זהו, רציתי לשאול אותך: מה... קודם את תרגמת בדיוק. עכשיו רציתי לשאול אותך: מה בשבילך זה השיר הזה, כשאת אומרת "זה עליי"
נואל: זה לא עושה לי טוב.
(בלופ בעריכה)

יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך.
יש לי עוד שאלה... תגידי למה את נקשרת לאישה ש...
יש לי עוד שאלה...

סמדר: יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך. השיר הזה שתרגמת, זה שיר שמדבר כל הזמן על "בוא נשכח בוא נשכח"
נואל: זה עליי.

כשאת אומרת "זה עליי"
זה לא עושה לי טוב

סמדר: זהו, רציתי לשאול אותך: מה... קודם את תרגמת בדיוק. עכשיו רציתי לשאול אותך: מה בשבילך זה השיר הזה, כשאת אומרת "זה עליי"
נואל: זה לא עושה לי טוב.
(בלופ בעריכה)

השיר הזה שתרגמת, זה שיר שמדבר כל הזמן על "בוא נשכח בוא נשכח" רציתי לשאול אותך למה זה היה לך כל כך חשוב לגמול אותה?
יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך. השיר הזה שתרגמת, זה שיר שמדבר כל הזמן על "בוא נשכח בוא נשכח" זה עליי.

סמדר: יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך. השיר הזה שתרגמת, זה שיר

שמדבר כל הזמן על "בוא נשכח בוא נשכח"

נוואל: זה עליי.

סמדר: זהו, רציתי לשאול אותך: מה... קודם את תרגמת בדיוק. עכשיו רציתי

לשאול אותך: מה בשבילך זה השיר הזה, כשאת אומרת "זה עליי"

נוואל: זה לא עושה לי טוב.

(בלופ בעריכה)

סמדר: יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך. השיר הזה שתרגמת, זה שיר

שמדבר כל הזמן על "בוא נשכח בוא נשכח"

נוואל: זה עליי.

(בלופ בעריכה)

סמדר: יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך.

(בלופ בעריכה)

סמדר: יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך.

סמדר: יש לי עוד שאלה

סמדר: יש לי עוד שאלה

סמדר: יש לי עוד שאלה

סמדר: קודם את תרגמת..

סמדר: יש לי עוד שאלה

סמדר: יש לי עוד שאלה

סמדר: יש לי עוד שאלה

סמדר: "בוא נשכח בוא נשכח"

נוואל: זה עליי

סמדר: "בוא נשכח בוא נשכח"

נוואל: זה עליי

סמדר: "בוא נשכח בוא נשכח"

זהו, רציתי לשאול אותך: מה... קודם את תרגמת בדיוק. עכשיו רציתי לשאול

אותך: מה בשבילך זה השיר הזה, כשאת אומרת "זה עליי"

זה לא עושה לי טוב.

בואי רגע תנסי, את מי את בעצם מנסה לגמול?

יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך.

יש לי עוד שאלה.. תגידי למה את נקשרת לאישה ש...

יש לי עוד שאלה...

כשאת אומרת "זה עליי"

זה לא עושה לי טוב

השיר הזה שתרגמת, זה שיר שמדבר כל הזמן על "בוא נשכח בוא נשכח"

יש לי עוד שאלה...

יש לי עוד שאלה...

זה שיר שמדבר כל הזמן על "בוא נשכח בוא נשכח"

יש לי עוד שאלה אחרונה לשאול אותך...

רציתי לשאול אותך למה את נקשרת לאישה שמאכזבת אותך?

שאת לא יכולה לבטוח בה?

שכל מה שאת נותנת לה זה אף פעם לא מספיק?

אישה ש.. בוא נשכח בוא נשכח.

אישה חולה. אישה שהיא בעצם כבר מתה.

יש לי שאלה לשאול אותך...

רציתי לשאול אותך למה זה היה לך כל כך חשוב לגמול אותה?

בואי רגע תנסי, את מי את בעצם מנסה לגמול? למה זה היה כל כך חשוב לך?

למה את נקשרת לאישה שהיא בעצם כבר מתה? זה עליי.

למה כל כך חשוב לך לגמול אותה?

את חושבת שאת אלוהים? יש לך מחשבות אומניפוטנטיות?

נוואל: זה עליי
(קאט מסך שחור)

רציתי לשאול אותך, את מכורה לכאב?

(פאוזזה. עונה בקול חלש)

כן. אני מכורה לכאב.

כן, אני מכורה לכאב.

(פונה לקהל) ואתה? ואת?

לא אתה לא באמת חייב לענות לי, זה שזה אירוע אמנותי שמשתף את הקהל זה

לא אומר שזה חייב להיות פולשני, וולגרי... אני מכורה לכאב, כן.

ואתה? ואת?

אני מכורה לניקוטין. אני מכורה לקופאין. אני מכורה לכאב. אני מכורה לריגושים.

אני מכורה לפייסבוק. אני מכורה לכאב. אני מכורה לדמות שנשקפת אליי

מהמראה. אני מכורה ליופי שלי. אני מכורה למראות, אני יודעת איפה יש מראות

בכל מקום בארץ, בתחנות דלק, במסעדות, בבתי קפה, בחלונות ראוה. אתם

מכירים את חלונות הראווה האלה שיש להם מראות ענקיות, שגם כשהחנות

סגורה, גם בלילה, אני עוברת שם ואני יודעת בדיוק איפה יש מראה, אז אני

עוברת שם כאילו במקרה ותוך כדי אני מסתכלת. היו פעם מראות כאלה בפסאז'

הוד... אני לא יודעת אם אתם מכירים, זה היה מזמן, מן זמאן, מן איאם עבד אל

והאב. מזמן, מן זמאן. יא ראב, אלוהים.

(ווידאו)

נוואל: יא ראב יא ראב. תיתן לי בית, אלוהים.

תן לי בית, תעזרו לי. שהילד שלי ילמד מי שיעזור לו איך להשכיר בית. הוא לא

יודע להסביר, ואין לו חברים, באמת אין לו אף אחד עכשיו, אח שלו בפנים [בכלא],

אף אחד לא עוזר לו. אף אחד לא הולך איתו. הוא לא יודע להסביר לבעל הבית מה

הוא רוצה.

יא ראב. יא ראב תיתן לי בית, אלוהים.

אלוהים תעצור לי את הזמן יא ראב,

תן לי עוד גלגול יא ראב.

אלוהים תן לי בית, תן לי ילד.

(שרה) "ילד לו היה לי, ילד קטן..."

(בוכה)

אני לא יודעת מה להגיד לך, אני רוצה שהבן שלי, יהיה לו בית כמו כל ילד, ותהיה לו אמא כמו כל אמא.

סמדר: כן

נוואל: תשים על הראש שלה, ותכבד את הבן שלה ותשב בבית, תבשל לו, תעשה לו, תכבס לו, זה מה שאני רוצה שומעת אותי? אני הבן שלי מתקלח במים של הגשם.

במים של הגשם הבן שלי מתקלח. מה עוד את רוצה? טוב שאני לא נפלתי לזריקות.

עכשיו. אבל אני אומרת.. אני הורסת אותו יותר. הבנת? אני עכשיו מחפשת שאני רוצה מישהו שיהיה לו מכונת כביסה שאני אכבס לו את הדברים שלו. אין לי איפה לכבס לו.

זה, זה חיים?

אז אני עכשיו דואגת בשביל אני רוצה שיהיה טוב לבן שלי. אני רוצה אבל אני לא יודעת איך. בשביל זה אני רוצה לחזור לאדולן.

(בוכה)

סמדר: אני יכולה לחבק אותך, או שאת לא רוצה שאני אגע בך?

(מחבקת את נוואל)

נוואל: סליחה שאני...

סמדר: מה סליחה? זה טוב שאת בוכה.

נוואל: אבל אני כבר לא יכולה עם ה.. לא יכולה.. למה אני רק נלחמת עם עצמי.

מה אני אין לי אף אחד, אין לי מי שיסביר, אין לי מי שיילחם עליי, אני לפעמים, את

מה אני אגיד לכם אני רוצה שיהיה לי ילד, כמו לכל אישה ולהיות אמא כמו כל אמא

ולשים אותו על הראש שלי ולחבק אותו, לבשל לו, לעשות לו, לכבס לו, לטפל בו, זה מה שאני רוצה. באמת. זה מה שאני רוצה.

אני עכשיו מחפשת מישהו...

במים של הגשם הבן שלי מתקלח.

שמעתם איזה יופי? איך היא עושה כאן מניפולציה.

איך היא לאט לאט בונה את הכאב. היא רוצה לצאת מהסשן הזה איתי עם משהו, היא מחפשת מישהו שיהיה לו מכונת כביסה.

היא רוצה שאני אבטיח לה שאני אקח את הבגדים שלה ואכבס לה אותם. זה חיים? זה?

אני באמת בגלגול הבא רוצה להיות אשת שוטר. אני רוצה לנסוע עם כל נשות השוטרים לשרתון ליום כיף, לקפה ועוגה ופגישה עם פנינה רוזנבלום שתדבר איתנו על טיפוח. זה מה שאני רוצה.

אני יכולה לחבק אותך? אכלת אותה את יושבת בשורה הראשונה. יאללה בואי נעשה 'טייק אוף'

(מחבקת צופה מהקהל).

(שרה שיר ערש בערבית 'יאללה תנם, יאללה תנם')

מאוד מביך אותי הקטע הזה. שאפילו חשבתי אולי להוריד אותו בעריכה.

אתם רואים כאן שהשיער שלי לא צבוע?

איזה פשלה.

אתם יודעים מה? אני מקנאה בה.

יודעת מה? אני לא מתביישת לדבר, את יודעת לפעמים אני מחכה שיסגרו המקומות כדי לקחת פיתות. בשביל שאין לנו מה לאכול, הילד לפעמים מהבוקר לא אוכל, הבאתי אותו לפה [רתיאטרון עכו], עד שבא לפה, מתבייש. אני פעם שעברה עשיתי לו נס קפה. אני מחכה שהמקומות יסגרו כדי לקחת פיתות. לפעמים אנחנו ישנים בלי אוכל. את הבנת?

סמדר: אני מבינה את זה דרך מה שאת מספרת, אבל בטח שאני לא יכולה להרגיש את מה שאת מרגישה.

נוואל: לא. בטח לא.

סמדר: זה רק את יכולה להרגיש את זה.
(בוכה)

נוואל: בשביל זה אין לי חברות ואין לי אף אחד.

ראיתי את הבן מתעורר מהגשם והקור, ואיזה קר לנו, אנחנו, אני והוא, ואני יש לי ניתוח והוא יש לו ניתוחים ואסור לו קור, מסכן, הוא רוצה לכסות אותי, ואני רוצה לכסות אותו, ואנחנו רבים: "לא הוא יתכסה, לא את תתכסי". ואני יודעת כמה הוא סובל מהניתוחים שלו ואני מהניתוח שלי. אני בלילה תופסת את המיטה ככה ורוצה לצעוק, אבל אני עושה ככה (מניחה יד על הפה) כדי שלא ישמע אותי. ואני רואה אותו איך הוא הולך כשקר, עושה את עצמי יושנת. הוא קם כאילו.. כמו כן אדם.. נופל.

בגלל אסור לו קור. ילדים יושנים חם להם, ואנחנו רק קופאים שם.

סמדר: אני אביא לך קלינקס

נוואל: כן

(סמדר מביאה קלינקס לנוואל)

נוואל: עלאק יש דתיים, איזה דתיים?

(קאט, מסך שחור)

אני מקנאה על העוצמות הרגשיות שלה, על היכולת להתחבר ככה בשניות לסבל. אתם יודעים מה? אני לא מתביישת להגיד את זה... אני לפעמים בשביל להגיע למצב הרגשי שלה על הבמה... אני מדמיינת לעצמי את אבא שלי ברגעים האחרונים שלו כשהוא כבר מחובר למכשירים (פורשת ידיים)... הנה אני מתחילה לבכות אני לא רוצה, אני לא רוצה את זה, זה לא עושה לי טוב... כל הקטע הזה הוא בעצם הכנה לקטע האחרון שלי. מונולוג כאב.

אולי אני אביא לך קלינקס?

אני אביא לך קלינקס

(סמדר מביאה קלינקס לנוואל)

זה רק את יכולה להרגיש את זה.

קחי.

כל הקטע הזה הוא הכנה לקטע האחרון שאני קוראת לו 'מונולוג כאב'.

אני לא ממש רוצה לעשות את המונולוג הזה, אני לא רוצה שוב להתחבר לכל ה...
(מפזרת קלינקס)

(מפזרת קלינקס)

חשוב לי שהבמה תהיה מלאה... ואיזה קר לנו, ויש לי ביטוח אבל זה לא טוב לי הקור.

יש לי פה מהניתוח של הלב, וכאן יש את הניתוח של הברך.

העבודה הזאת הייתה צריכה לצאת לפני שנה אבל בגלל שנשברה לי הברך אז הכל נדחה. אני אביא לך קלינקס. ועכשיו אני יכולה להזיז את הברך יחסית בקלילות.

מונולוג כאב. זה מונולוג שעבדתי עליו הרבה זמן.

כל עבודה שלי זה המשך של עבודה קודמת, יש אלמנטים... ואם אני לא אעשה את הטקסט אתם יכולים לקחת את הפליירים, יש שם בצד השני את כל הטקסט של המונולוג הזה. כי יכול להיות שאני לא אעשה את כל הטקסט, יכול להיות שאני רק ארוץ על הטקסט, יכול להיות שאני בכלל לא.. אולי אני אתחיל את המונולוג מהגב, יהיה לי יותר קל.

(סלואו מושיין, בעריכה, נוואל בוכה)

נו טקסט. אני אפילו לא קרובה לשם. רגע.

ישן העולם, שוכח. רווי בשכחה.

אמא שלי הולכת ומאבדת את הזיכרון "חמודה שלי", "חמודה שלי".

אני זוכרת הכל, ומה ששכחתי ביום פוגש אותי בלילה.

בזמן האחרון יש לי.. אין לי.. חם לי... קר לי, אני עצבנית, אני מתחילה ככה כמו ש... (רועדת) חיברו אותי לחשמל, לא מצאתי אף אחד. מסכנה. ערירית. חוזרת בלילה לבית ריק. הכל, אני זוכרת הכל.

אני זוכרת את סבא מויישה ואת סבתא ציפורה. אני זוכרת את צ'יקי החתולה. את לני הכלב. אני זוכרת את ריח הנרקיסים אחרי הגשם הראשון, בלילה, בבית הקברות הישן. את ריח האדמה אחרי הגשם, את השכונה. את הגויאבות. את הצבים, את דוד זכאי, את דוד ינקול. את אבא. את אמא. הכל אני זוכרת. מדמה את היום שאבוא אל אמא שלי והיא תבהה בי לא תזהה אותי יותר. הנה צב, אני זוכרת את הצבים בעשב, בין הקוצים. הכל אני זוכרת.

אני זוכרת הכל אהובתי חביבתי עכו. עיר ואם בישראל. אם אשכחך תשכח ימיני. (קאט מסך שחור)

תדבק לשוני לחיכי אם לא אזכרכי.

(פאזזה)

(מוסיקה של שיר הפתיחה)

תודה רבה. זה באמת נכון עכשיו לעשות אמנות? תראו אין כאן שום דבר פוליטי זה בסך הכל שיר אהבה לעיר. זה שיר אהבה לעיר שהולכת ומסממת את עצמה. עיר שהולכת ושוקעת בתוך ענן כבד של סוטול. פתאום אני מצליחה לשכוח. ושבו בנים לגבולם.

(שרה בערבית)

בוא נשכח, בוא נשכח אהובתי חביבתי עכו. בוא נשכח את הסבל, את אלה שהיו, את אלה שעזבו, את אלו שסחבו ב'סחפי' ברפסודות, שהיו סוחבים אותם בחבלים ללבנון. בוא נשכח עיר שלמה מתבוססת בסוטול, בניסיון לשכוח.

(שרה בערבית)

בואי נשכח אהובתי חביבתי עכו, עיר ואם בישראל. אם אשכח חביבתי עכו. הנה ימים באים נאום ה', אהובתי חביבתי עכו. בואי נשכח יא רוחי, יא חיים שלי יא נשמה שלי. בואי נשכח אהובתי חביבתי עכו את הפצעים שבלב שלי ובלב שלך תרפא השכחה.

(שרה בערבית)

(תוך כדי הטקסט, אוספת עת האביזרים שמפוזרים בבמה ומכניסה לתיק)

(יוצאת)

(ווידאו)

תושב נוסף יוצא מאחת הסימטאות ושר את השיר "בוא נשכח בוא נשכח".

לאחר מכן רואים באחת החצרות סירה שתלויה כנדנדה ועליה ילדים.

כתוביות סיום:

"מוקדש באהבה

לנוואל זיני

זכרונה לברכה

ולאנשי עכו העתיקה"